

מסורת הש"ס

16 ימות 5 קי גיטין 16
ע"ג ככל תהא חת:
13 ונפיל כ לקמן 17
14 ותי מתי כ"ב מה 11

גליון הש"ס

גם ואפקעינהו רבנן ע"י
תשונה רביא פ"י אף
קפני:

הגרות מר"ב
רנשבורג

א| תר"ח וסברה דלמיט
וכי ונכי פרוצות ל"ב וכו'
ע"י מנה י"ב ע"ח מדינה
נשע וכו':

בתולה נשאת פרק ראשון כתובות

ג.

עין משפט
נר מצווה

ד א מ"י פ"י מ"ב אשת
הל' טו סג עין מה
טו"ע אר"י פ"י סד ע"י
12

מוסף רש"י

כל דמקדש אדעתא
דרבנן מקדש. תולת
נשע ממס', דהא דת
משה וישראל קאמר (בבוח)
13 ל"ח קדושין חלק
מת משה וישראל סביטו
ממני ישראל. וכו' הס
למי שפיקשו כל קדושין
שנשאל על ידי גט כהן
הלך פקטי שעל מנת
ק קדשה (גיטין 17.)
הינח דקדשי בכספא
איכא למימר אפקעינהו
לקדושין נשע דרבנן
ואמרו ליהו שעות למפרע
ממנה וממילא פקטי שחי
שקדש על מנת כן
קדש (שם וגיטין 18) בוח
14 וק"י א"ו דהפקי כ"ד
הפקי נבי ממון ויאלו
קדשה נשע ונחמתי דמיל
ללא היו קדושין (שביט
ב"ב 100.) קדוש שביתא
מאי איכא למימר. מאי
אפקעתא איכא למימר,
הא כ"ה מל' שויה
(בבוח 13) דקיימל
קדושין (ד' מ"י יק'
א"ש א"ש ונפיל. דלש
מתקדשת נמי כ"ה. מאי
אפקעתא איכא למימר הא
כ"ה (גיטין 17.) שרייה
רבנן לבעילתו בעילת
זנות. למפרע על ידי גט
זה דלפקי שס קדושין
מינה. ויש כהן נה לקי.
שחי שפקדש על מנת
חוק דתס קדושין (גיטין 17.)
כיון דנשעית דרבנן מל'
ויבטן אמור דכי יביט לה
גט כי היא נשעל כ"ה
דמידי בעילת זנות. וזית
לחמי תיה קדש בכספא.
קדושין ספק דרבנן.
קדש כ"ה אפקעינהו
דמזויירימא ניטו מאי
איכא למימר. ושעת גדיל
הוא כ"ה. קדושין ספק
דמזויירימא ניטו ומגורה
זית דקדשה קדשה ספק
עפרין גמר לה נחמתי
קדושין (ב"ב 101) וגיט
למורה וכל י"ב מוחות. וז'
קדושין ספק מרבנן מ'
קטלני נשע עליה. דנשל
אזיכא כנ"ל. ועוד מאי
שיטת דשני שויה רבנן
ר' ה' קש"א ליה כי
מל' רבנן לאפקעינהו
דמזויירימא ומשע ליה שויה
רבנן. הא נמי אפקעתא
היא (בבוח 13) וגיטין
באזיכא גיטין לג' ודשכ"ס
ב"ב 100.)

וימנין דלא אנים. והוי גיטא: וסברה. למה אנים ואינו גט
ומלאג להינשא: ומינסבא. וכשינא ויאמר נאנסמי נמלא גט בעל
זניה מן האחרון ממזרים לפיך אמרו יהא גט: דמדאורייתא לא
הוי גיטא. שמיני טענת אונס מן
ולנערה לא תעשה דבר: כל הפקדש.
כל המקדש אשה על דעת שהניגו
חכמי ישראל ישראל הוא מקדשה
שהיו קיימין קידושין לפי דברי חכמים
והיו גטילים לפי דברי חכמים על
די גיטין שהכשירו חכמים: ואפקעוה
רבנן לקידושין. כשינא גט כזה
אמרייהו: סינא. למימר אפקעתא
דקדקיש כנספא דיימא גט זה עוקר
הקידושין ועושה מעות ממנה מעיקרין:
קדיש כ"ה מאי. אפקעתא מעיקרא
איכא. בשלמא על ידי גט כשר אש"פ
התקדש קיימיה עד עכשו גזירת
סברה היא שהגט כורחו ואמרו
ליסורו מכאן ולהכא אבל זה שאינו
גט מן התורה ואתה מכשירו מפני
דעמו של זה הקדשה על דעת
חכמים ושביטלו על פי חכמים לרין
אמה לומר שמעיקרין לא היו קידושין
ואי קדיש כ"ה ואתה עוקר
קידושין למפרע מה תהא על ביאתו:
שויה רבנן לבעילתו. למפרע על
די גט שהוא מדבריהם בעילת זנות
יש בהן נח לעשות כן שהרי הוא מלה
בהן. שמעתי כל רבותי מפרשים
דקדיש כנספא קידושין דרבנן ניגו
ואי כנספא לומר כן מלא דגזירה
זוה היא קדשה קדשה משדה עפרין
(קידושין 97 ב.) וכל הלמד מגזירה
זוה כמו שכתוב מפרש הוא לכל
דבר ועוד אי דרבנן ניגו והיאך
סוקלין על ידו ומביאין חולין לעזרה
על שגגתן וסוף סוף כי קא משנין
שויה רבנן לבעילתו בעילת זנות
על כרחק רבין אתה לפרש כמו
שפירשמי קידושין נעקרין מעיקרין
ולא מכאן ולהכא. והמפרש לומר שויה
רבנן לכל מקדשי כ"ה בעילת
זנות טעות גמור הוא וכל להמיר
אשתי אש המתקדשת כ"ה אש
מן הטעם הזה ולא מנינו זאת בהלכות:
וכן לענין גיטין. אלפיך קאי דשענין
טענת אונס בתנאי הגט להפקישו:
שחי גיטין קבועין בכל יום. כלומר
שקביעות כל הימים שזו: והא בעינן

ואפקעינהו רבנן

השולח (גיטין 16) פירשתי:
תינח דקדשי בכספא. דהפקי
כ"ד היה הפקר והכו מעות
מתנה וממילא יכו כל בעילתו זנות
קדיש כ"ה מאי איכא למימר אף
יפקישו כ"ה של קידושין ואפי' למ"ד
כהאשה רבה (גיטין 17) וס' דש כח
לחכמים לעקור דבר מן התורה
היינו כגון ליתכא עבירה כהיא
דהאשה רבה להדר לטיילא אבל
היאך דליכא עבירה דמקדשת היא
כ"ה מאי איכא למימר ומשני
שויה רבנן בעילתו בעילת זנות
ואין כהן קדושין 14:

איכא דאמרי אמר רבא

וכן
כ"ה פקק ר"ת
כ"ה קמא דאין אונס בגיטין
והניח רביה מדקאמר סתמא הש"ס
דאמר אז לא כשינא עד תלתין יומין
ליהוי גיטא כ"ו ואי משום אונס
אין אונס בגיטין וכן נראה דליתכא
דליכא דאמרי הוי פירכי מכל הני
דמייתי סיעתא לישנא קמא ולא
סמיכין אשטוי דמיקי וקשה לר"י
דמסיק כפרק מי שחזו (שם ע"ג) וס'
דין דאמר הרי זה גיטין אש ממי
מחולי זה בין אש אמר אש לא אעמוד
מחולי זה ונפל עליו הבית או נשכו
נחש או אכלו ארי דלא הוי גט
אלמא דיש אונס בגיטין וליכא למימר
דהתם לא מטעם דיש אונס קאמר
דלא הוי גט אללא משום דדין אש
מחי מחולי זה בין אש לא אעמוד

וימנין דלא אנים וסברה דאנים ומיעגנא
ויתבה ומשום פרוצות דאי אמרת לא ליהוי
גיטא וימנין דאנים ואמרה לא אנים ואולא
ומינסבא ונמצא גט בטל ובניה ממזרים ומי
איכא מידי דמדאורייתא לא להוי גט ומשום
צנועות ומשום פרוצות שרינן אשת איש
לעלמא אף כ"ל דמקדש אדעתא דרבנן
מקדש וואפקעינהו רבנן לקדושי מיניה אמר
ליה רבינא לרב אשי תינח קדיש בכספא
קדיש בביאה מאי איכא למימר שויה רבנן
לבעילתו בעילת זנות איכא דאמרי אמר
רבא וכן לענין גיטין אלמא קסבר רבא יש
אונס בגיטין מיתבי הרי זה גיטין אם לא
באתי מכאן ועד שנים עשר חדש ומת
בתוך שנים עשר חדש אינו גט מת הוא
דאינו גט הא חלה הרי זה גט לעולם אימא
לך חלה נמי אינו גט והוי גופה קמ"ל דאינא
גט לאחר מיתה אין גט לאחר מיתה הא
תנא ליה רישא דלמא לאפוקי מדרבנותינו
ת"ש מעכשיו אם לא באתי מכאן ועד שנים
עשר חדש ומת בתוך שנים עשר חדש
הרי זה גט מאי לאו הוא הדין לחלה לא
מת דוקא דלא ניתא ליה דתול קמי יבם
ת"ש מהרהוא דאמר להו אי לא אתינא מכאן
ועד שלשים יום ליהוי גיטא אתא בסוף
תלתין יומין ופסקיה מברא ואמר להו חזו
דאתאי חזו דאתאי ואמר שמואל לא שמייה
מתיא אונסא דשכיח שאני דביון דאיבעי
ליה לאתנויי ולא אתנא איהו הוא דאפסיד
אנפשיה אמר רב שמואל בר יצחק לא שנו
אלא מתקנת עזרא ואיך שאין בתי דינים
קבועין אלא בשני ובחמישי אבל קודם
תקנת עזרא שבתו דינן קבועין בכל יום
אשה נשאת בכל יום קודם תקנת עזרא מאי
דהיה הוה הכי קאמר "אי איכא בתי דינן
דקבועין האירנא כקודם תקנת עזרא אשה
נשאת בכל יום הא בעינן ששקדו דטריח ליה
מאי

מאשמע שימות ממנת זה החולי וכשנפל עליו הבית או נשכו נחש אינו
גט דאין זה מחולי זה דהא מוכח בהדיא התם דמטעם דיש אונס
הוא גבי ההוא נגדל דובין ארעא לחבריה וקביל עליה כל אונסא
מאי

דאיתילד בה כ"ו אמר רבא אונס דלא שכיח הוא ומייתי רבא סיעתא מהא דאכלו ארי אינו גט אלמא אונס דלא שכיח יש טענת אונס
לרבא והכא קאמר רבא גופיה בלישנא קמא שהוא עיקר דאין אונס אפילו באונס דלא שכיח דמוכח הסוגיא ואורי"י דג' עייניו אונס
הן דאונס דלא שכיח כלל כהיא דמי שחזו דמי שחזו אפי' ללישנא קמא דרבא דהכא יש אונס דלא שייך התם לתקון משום נזונות ומשום
פרוצות דלעולם לא סברי נזונות דנפל עליו הבית או שהכשו נחש כיון דלא שכיח כלל ומשום פרוצות נמי ליכא למיחש כיון דלא
שכיח שיעשה כן ואונס דשכיח כגון היא דפסקיה מברא אפילו ליתכא דאמרי אין אונס דאיבעי ליה לאתנויי אבל אונס דשכיח ולא שכיח כהא
פליגי מרי לשיני דרבא והלכתא לישנא קמא דרבא דכפירשטו: שבתו דינן קבועים בב"ב יום. וא"ת וכי מיקן עזרא שלא יהו בני
דינן קבועים בכל יום אללא בני זבה' נגדל ועוד קשה דאמרינן בשבת (ד' קט: ושם) מי שיש לו זכות אבות יקח צ"ב ובה' וכי קודם תקנת
עזרא לא היו מתקין כל עיקר ואמר ר"ת דקודם תקנת עזרא לא היו קבועים בכל יום אללא כשהיו צריכין לשום דין היו יושבין בכל יום ויום
ועזרא מיקן שיהיו קבועין צ"ב ובה' וכל הרואה לדון יצא יודון והיו יכולין להקח בכל יום קודם תקנת עזרא כיון שלא היו קבועים ר"י מירך
שלא היו קבועים תחלה אללא בעיר אחת ועזרא מיקן בכל עיר ועיר צ"ב ובה': אשה נשאת בב"ב יום. קשה לרשב"א אמאי נשאת בכל
יום תהא כאלמנה ומינשא בה' ומיעבל בשני לפי שנאמר צו ברכה לאדם וי"ל דמשום ברכה לא היו קבועים יום כדפירשתי לעיל ובאלמנה
נמי לא קבעו שמינעבל בשני משום ברכה גרידא אללא משום שקדו שיהא שמה עמה ג' ימים כדאמר לקמן (דף ה.) ובחולה דלא שייך
ההוא טעמא דליכא למימר משום לאומנתו והולך לו לפי שיש בה שבעת ימי המשטה הלך משום ברכה גרידא לא היו קבועים יום:
אי איכא בתי דינן בו. נראה לר"י דמכל מקום אין נשאת בשני דהא אין דין בשבת ועמה ניהוין לישא אף כשיש משום דאין כ"ד
קבועין ואם יש לו טענת בחולין יכול לקבול בשבת כשיש שלשה כמו בשאר ימות השבוע ועוד לפירוש הקונטרס דוקא בימימה
קבעו יום הנישואין משום שעל ידי כך יתברר הדבר ויזווא עדים ממך שמתאפסים העם לכ"ד ואין שייך לומר עכשו קר:

ובשני